

maa man erkjende, at det er en meget værdifuld Gave at løse. Derfor siger jeg til ærede Medlemmer: Lad os tage det Lille, indtil vi kunne naa det Store!

Overfor det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 4de Valgkreds (Holch), skal jeg gjøre en kort Bemærkning, og det er den, at jeg er enig med ham i Et, nemlig deri, at disse mange Bestemmelser i Lovforslaget, der gaar ud paa, at Erhvervelse af Førgørgelsesretten skal hvile, ere en Utling, baade overfor Kommunalbestyrelserne, der skulle have Møien med at udfinde, hvor den Vedkommende har havt Hjem i den Tid, da den hvilede, thi Reglen vil jo være, at han er reist til en eller anden Plads, hvorfra man ikke kan faa Oplysninger, og ogsaa ligeoverfor den vedkommende Trængende selv. Bestemmelserne i §§ 64 og 65, hvad han angaar, ere uretferdige og urimelige, naar Førgørgelsesretten skal hvile. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at det saa vilde være rigtigere at sige, at paa det Sted, hvor han kommer til at leve, naar han er 60 Aar, derfra skal han ikke jages bort, men det skal være hans Førgørgelseskommune. Jeg har saa meget mere Grund til at sige dette, fordi man mange Steder har lignende Bestemmelser. Vi have saaledes i den nyeste Fattiglov den Bestemmelse, at der, hvor en Mand er, naar han er 62 Aar gammel, faar han Hjemstavnret, og i Sverige have vi en Bestemmelse, der gaar ud paa, at naar en Mand er 60 Aar, bliver han og vinder Førgørgelsesret paa det Sted, hvor han er. Det forekommer mig, at det er en human Bestemmelse, og jeg vil takke det ærede Medlem, fordi han fra den Side er kommen frem dermed. — Da Tiden er knap, finder jeg ikke Anledning til at komme dybere ind paa de forskjellige Spørgsmaal. Jeg vil kun gjentage, at de ærede Medlemmer, der have talt om mit Aftryk af Lovforslaget fra Samlingen 1874—75, ville gjøre det foreliggende Lovforslag en stor Tjeneste ved at tiltræde de af mig i Fjor stillede Forslag, saa at den foreliggende Sag kan faae et ikke saa lidt andet Udseende, end det, det nu har; og jeg kan efter de Udtalelser, der ere faldne fra den ærede Indenrigsminister, ikke tro Andet, end at ogsaa han vil kunne tiltræde dem. Jeg vil slutte med at sige, ligesom det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Henning Jensen), at een Fugl i Haanden er bedre end ti paa Taget, og jeg tilføjer, at selv om den ærede Minister ikke nu er saa velvillig som for en 14—15 Aar siden overfor Hjelpekasserne, lad os saa dog fremsætte et Forslag derom eller optage et saa-

dant i dette Lovforslag og derpaa sende det over i det andet Thing og se, om ikke Tilstanden nu skulde være den samme, som den var i 1875, hvor der blev viist en ikke saa ringe Bevillie overfor denne Sag. Det vilde glæde mig meget, om det andet Thing vilde overraske os med at gaa videre med Hensyn til ikke at binde de Fattiges Førgørgelsesret, til ikke at ville stavnsbinde dem til Stedet. Vi have jo ophævet alt Stavnsbaand, hvorfor saa beholde det overfor de Fattige? Det er en Blet paa vor Lovgivning.

Leth: Den meget ærede Minister svarede mig paa et af mine Spørgsmaal, som jeg i Gaar rettede til ham — Tidenden Sp. 786 — at § 11 saavel som de foregaaende Paragrafer bestandig forudsætte Fattigvæsenets Mellemkomst. Naar man læser Lovforslagets § 13, som den ærede Minister henvisste til, vil man finde, at det udtrykkelig indeholder, at den i § 11 omhandlede Forpligtelse til at yde Hjælp til visse Paarørende, ikke kan gjøres gjældende af disse selv, men kun af Fattigvæsenet. Dette siges med Hensyn til § 11. Med Hensyn til denne Paragraf er det kun Fattigvæsenet, men ikke den Paagjældendes Paarørende selv, der kan gjøre Fordring paa disse Bidrag, som der er Tale om, gjældende. Altsaa kun § 11 vedrører denne Regel, men ikke § 9. Efter § 9 kunne altsaa de Paagjældendes Paarørende selv reise Sag, selv reise Fordring paa disse Bidrag, naar de mene, at Førgørgelsen ikke er saaledes, som den bør være. At dette er Meningen, fremgaar ogsaa herligere af Motiverne til Lovforslaget, hvor der er Tale om Bidraget efter § 9, og hvor det udtrykkelig hedder: „Ei heller kan der være nogen Betænkelse ved at indrømme den Private, hvem et saadant Bidrag tilkommer, men som ikke har været nødsaget til at henvende sig til Fattigvæsenet, en Ret til i alle de her omhandlede Tilfælde at forlange Afsoning“. Det udtales altsaa udtrykkelig i Motiverne, at ogsaa den Private, der ikke har henvendt sig til Fattigvæsenet, men som mener at have en Fordring som den, her er Tale om, har Ret til at forlange Afsoning. Jeg rettede frendes det Spørgsmaal til den meget ærede Indenrigsminister, om det var Meningen efter § 9, at det at Forpligtelsen til overhovedet at yde nogen Præstation til dem, der forlangte det, var til Stede, forud skulde konstateres ved Dom eller Forlig. Den ærede Minister svarede mig — Tidenden Sp. 787 — „det kan der selvfølgelig ikke være Tale om“. Jeg ser da ikke bedre end, at Forholdet, saaledes som § 9 søger